

Henrio: «La foscor és interessant, però és important saber-ne sortir»

Estrenem el primer tema en català de l'igualadí, «Jo que tant t'estimo», avançament del nou àlbum 'Somewhere, Sometimes'

Henrio | Lluís Tudela

Enric Verdager **'Henrio'** i el seu primer llargada durada, *Somewhere, Sometimes* (Vida Records, 2023), són tardor, són el sol d'hivern, una nostàlgia càlida, una tristesa lluminosa. El disc neix de l'experiència de tornar a casa, després de 4 anys estudiant al Regne Unit, al Liverpool Institute for Performing Arts, i exorcitza penes i dolors. Amb aquest treball, a més, Verdager s'estrena per primera vegada en català, després d'haver-lo interpretat com a veu del darrer disc de **Clara Peya** - *Perifèria* (Vida Records, 2021)-. El disc es podrà escoltar demà, i en directe el 16 de febrer a l'Antiga Fàbrica d'Estrella Damm, però avui descobrim en primícia una d'aquestes cançons en català, "Jo que tant t'estimo", i parlem amb el músic perquè ens doni les pistes d'aquest seu primer LP.

A "Jo que tant t'estimo" plantejes l'amor com a cura per fer el món més suportable?

Aquesta cançó bàsicament parla de l'amor, i és com una carta. Quan vaig tornar cap a Catalunya em vaig enamorar i això també m'ha ajudat moltíssim en aquest retorn a casa, i en aquest any tan curiós que he viscut. És una oda a l'amor. És una cançó que em va sortir en 15 o 10 minuts. Hi ha moments en què connectes amb alguna cosa de l'univers i ho vomites tot.

És una carta d'amor, però té una sonoritat bastant crua.

Sí, vaig anar explícitament a buscar una sonoritat una mica diferent. Durant la pandèmia em vaig

aficionar moltíssim a una cantautora nord-americana, **Adrianne Lenker**, que va publicar un disc el 2020 que em va salvar el confinament. És una cantant que té un altre grup de música, **Big Thief**, que es demarca una mica de les tendències més actuals a nivell musical, i la seva fortalesa estar en crear aquesta energia a través dels directes, amb coses molt poc produïdes, molt orgàniques, des del voler crear una cosa ara mateix i aquí. Amb aquesta cançó vam intentar fer això: intentar tocar en directe, sense produir molt.

"Jo que tant t'estimo", juntament amb "Tot el que has deixat de fer", són les primeres cançons en català que publiqués. Què hi ha tingut a veure cantar en català en l'últim disc de Clara Peya, 'Perifèria' (Vida Records, 2021)?

Molt! M'ha costat connectar amb el català i el castellà, perquè són els idiomes nadius, i d'entada fan que exposis totes les teves vulnerabilitats d'una manera extremadament transparent. Però a Anglaterra, en els primers concerts que vaig fer, cantant en anglès, em vaig adonar que la gent m'estava escoltant de veritat per primera vegada. Aquí a Catalunya no tothom entenia les lletres que jo feia fins aleshores. Aquest contrast em va marcar. El fet de cantar unes coses i que el públic les entengui al 100% és una satisfacció molt gran. Va ser aleshores que vaig començar a trobar a faltar la música en català per primera vegada. La música de la **Clara** sempre m'havia marcat, l'havia escoltat molts anys i quan em va proposar fer el seu últim disc com a cantant va ser molt i molt guai. Les lletres que fa la **Clara** són molt fortes. Cantar les seves cançons em va fer connectar amb el català i el castellà d'una altra manera. Tant que, la meua intenció inicial, de fet, era fer la meitat del disc en català, i l'altra meitat en anglès.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=GUXM9XkREug>

Parlem de ?Somewhere, Sometimes'. Com vius això d'estar a punt de publicar el teu primer llarga durada?

Molt bé! Encara no m'ho crec. Ha estat un procés de picar molta pedra, durant molts anys. El disc en si el vaig començar fa una any i mig o dos, però arribar a acabar-lo? Tenia molt interioritzada la forma de treballar de començar les coses i no acabar-les [RIU]. Poder dir ara que he acabat un disc és tot un orgull.

Quan has començat altres discos, per què no els has acabat?

Hi ha tantes coses dins del procés: escriure, gravar, produir, acabar, mesclar... Hi ha molts passos a fer, i només de pensar-ho, abans ja m'atabalava. També per les exigències que em posava i la por de la dualitat entre expectatives i realitat. Pecava d'intentar assumir uns objectius que d'entrada eren massa ambiciosos...

I ara què ha canviat?

Fer l'EP *Help Me Understand* (Vida Records, 2022) va ser un punt d'inflexió molt gran en la meua manera de veure tots aquests processos creatius, que se'm complicaven moltíssim. Com que l'EP va sortir d'una forma molt explorativa i molt experimental, i també molt personal -perquè no estava previst, però em va sorgir la necessitat de gravar-lo-, vaig agafar una confiança molt gran en el procés creatiu. Per això, crec que aquest disc l'he plantejat molt més des de la perspectiva de confiar en el procés i deixar que em porti m'hagi de portar, sense expectatives.

Aquest disc sorgeix de la teua estada a Liverpool, i sobretot de la tornada, oi?

Sí, *Somewhere, Sometimes* es va començar a gestar en el moment de retorn, que va ser un parèntesis ben curiós que vaig travessar, en què em sentia molt desubicat, molt perdut. Marxar d'aquí i anar a un altre país és difícil, segons com, pel procés d'adaptació que requereix, però el que jo no imaginava és que el que encara seria més complicat, almenys per a mi, seria ser el retorn, després de 4 anys a Liverpool en què vaig estar potser fins i tot massa en una bombolla... Van estar uns anys molt i molt bonics. I aquest retorn ve amb moltes coses que no m'havia plantejat, com per exemple, com reprene els lligams amb gent que has deixat enrere, i adonar-te que de la mateixa manera que per a tu allà ha passat el temps, aquí també ha seguit corrent. Afrontar aquesta nova realitat em va costar molt. També és veritat que va ser un retorn no del tot desitjat.

En quin sentit?

Tot va començar amb la pandèmia, que a mi, com a tothom, em va canviar la vida. Vaig haver de prendre diverses decisions, i una d'elles va ser tornar cap a Catalunya. Va ser un període de viure molt en el passat, i inundat d'aquesta nostàlgia. Però després d'un temps, ara penso que la nostàlgia en si no és una cosa dolenta, perquè significa que has viscut coses molt boniques de les quals et pots sentir content i orgullós. Millor tenir això que no haver-ho viscut.

Això connecta molt amb la primera cançó de l'àlbum, "Wandering Nostalgia", que té aquest punt melancòlic però alhora amb una melodia prou alegre.

Precisament, quan estava fent el disc tenia la falsa sensació que estava escrivint una cosa molt trista. Suposo que en part perquè l'estat amb què em trobava en el procés de composició era molt apàtic i desconnectat de mi mateix, i amb el cap en el passat. Però el disc en si té alguna cosa que em fa la sensació, ara passat un temps, que projecta llum. Té certa ingenuïtat o innocència que la meua personalitat també desprèn una mica. No és una cosa que m'hagi plantejat realment, però amb el temps ho veig amb una altra perspectiva i m'adono que hi ha un contrast entre lletres una mica profundes i tristes, i una música que, per les melodies i la producció que té, desperta alguna cosa més brillant.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=9y1khuQJ3jl>

El temps vivint i estudiant a Liverpool ha influenciat la teua música i la teua manera de compondre?

Sí, molt. Sempre m'ha agradat molt explorar la diversitat de projectes i artistes musicals d'arreu, sobretot d'Anglaterra i Irlanda. Els meus pares em posaven discos de **Bob Dylan, The Carpenters, Dire Straits...** Músics sobretot de fora. Jo he crescut amb això, i suposo que per aquest motiu sempre he preferit escriure en anglès. Allà a Liverpool, una de les coses que més em va marcar és l'entorn musical que hi ha, que està present a tot arreu. Tothom té una relació directa amb la música d'una manera o una altra, i hi ha un percentatge molt elevat de la població que toca instruments. Això em va donar una vida molt gran.

A "Blue In Your Eyes" hi canta la londinenca Mimi Serbedzija (Eliot Alma), amb qui vas estudiar al Liverpool Institute for Performing Arts.

Una de les millors coses que extrec d'aquells anys allà ha estat la gent que he conegut, de diferents *backgrounds* i estils. L'**Eliot Alma**, curiosament, és una de les persones amb qui més he connectat al llarg de la meua vida. En tots els àmbits, i de seguida. Vam estudiar junts, i fins i tot vam viure junts un temps, i vam escriure aquesta cançó, "Blue In Your Eyes". Tenia la necessitat d'incloure-la en el disc perquè per mi simbolitza una mica tot el vaig viure allà.

Una de les cançons més dures és la d'"Inside and Out", que parla d'aquesta sensació d'una tristesa o un dolor que et va perseguint: com si juguessis a fet i amagar amb la depressió.

Sí, ben bé. "Wandering Nostalgia" parla d'aquesta nostàlgia que va i ve i que no saps molt bé com controlar, però "Inside and Out" va molt més enllà: no és només la nostàlgia, és aquesta sensació de tristesa, de depressió, d'apatia... En les quals, m'hi he sentit molt, durant molt de temps, aquest últim any. I és un rotllo. Però també és necessari, perquè la vida va de contrastos. "Inside and Out" parla d'aquests fantasmes que et van perseguint, i sobretot d'aquesta apatia en què no estàs viu: vas seguint amb la teua vida, però estàs com en mode de supervivència. Encara no he desxifrat molt bé com sortir-se'n... [RIU].

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=4TEZ5Z3hIC4>

El fet d'escriure aquestes cançons ha estat per a tu una manera d'exorcitzar aquesta depressió?

És la meua manera de sobreviure. És una necessitat. Per a mi escriure és terapèutic i no puc viure sense fer-ho. A Liverpool vaig conèixer gent que es llevava cada dia a les 8h i a les 9h o les 10h es posava a escriure quatre hores. També va molt bé, i algunes de les cançons del disc han sorgit de moments així, perquè la creativitat es va cultivant, no sempre hi és com a tu t'agradaria. L'escriptura és una musculatura que has d'anar exercitant. Però també hi ha moments més

elevats d'aquest procés, que venen o connecten amb tu i cauen com del cel, i els has d'aprofitar. A vegades els ignoro, i em sento fatal. Estic en el constant exercici d'intentar respectar-los, perquè és el que m'omple, però a vegades el dia a dia t'ocupa i posa obstacles.

Henrio Foto: Lluís Tudela

Un altre contrast és el que fas a "Good Angel". Hi parles de la pèrdua, però en comptes d'abandonar-te a la tristesa, com potser fas en altres cançons, la cantes des d'un lloc d'amor.

M'agrada molt que es percebi així. "Good Angel" parla de la pèrdua d'un amic, que va morir fa 2 anys. Quan em van dir que s'havia mort, jo era a Anglaterra, a l'estudi. És un moment que recordo molt clarament. Vam haver de parar la sessió, i vaig estar uns dies molt fet pols. Alhora, tenia la consciència més o menys tranquil·la, perquè feia tot just dos mesos que l'havia vist, i ens havíem pogut parlar i acomiadar. El recordo molt, penso molt en ell i tinc moltes cançons escrites, que potser algun dia sortiran a la llum. Ha estat la primera vegada que he viscut la mort d'algú proper, de la meva edat, amic... I m'ha marcat. "Good Angel" parla d'això, d'aquest record, però pensant-lo en positiu, perquè jo el cerebro moltes vegades, m'ajuda a prendre decisions... També és una cosa que et fa relativitzar les coses i veure què prioritizes i què és realment un problema...

L'última cançó és la més colorida. Acabes l'àlbum amb la recepta per sortir de tota aquesta foscor que has estat cantant: buscar "Colours in the Darkness".

La vaig escriure en el moment d'escriure l'EP però vaig decidir incloure-la en el disc perquè vaig pensar que el complementava, i el feia més rodó. És una cançó que vaig escriure per a mi, per dir-me: "Enric, marxem d'aquesta foscor." És interessant la foscor, a mi m'agrada entrar-hi, però sense passar-nos. Tot és necessari, i cal una mica de cada cosa. Tinc clar que si no hagués estat trist, o en alguns moments pessimista... La vida seria avorrida, o no hagués escrit res, o no m'hagués

nascut la necessitat d'expressar-ho tot i canalitzar-ho d'alguna forma creativa. I "Colours in the Darkness" parla de buscar la sortida de tot això, perquè és important saber-ne sortir... Que no sempre és fàcil.

Henrio Foto: Lluís Tudela